

اثرهای پرایمینگ بذر بر تعدیل اثر تنش شوری در خیار

حسنعلی ارباب حقیقی^۱، فاطمه نجات زاده^{۲*}، جواد خلیلی محله^۲

۱. گروه علوم و تکنولوژی بذر، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد خوی، خوی، ایران

۲. گروه کشاورزی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد خوی، خوی، ایران

چکیده

سابقه و هدف: به منظور بررسی تأثیر پرایمینگ بذر بر تعدیل اثر شوری بر جوانه زنی و رشد اولیه خیار در شرایط کشت گلدانی، آزمایشی در قالب طرح فاکتوریل دو عاملی در قالب کرت‌های کامل تصادفی در سه تکرار در گلخانه جهاد کشاورزی شهرستان زاهدان در سال ۱۳۹۱ انجام شد.

مواد و روش‌ها: فاکتور اصلی شوری در سه سطح شامل Ec ۲، ۴ و ۶ و پرایمینگ بذر به عنوان فاکتور دوم در چهار سطح شامل شاهد (عدم پرایمینگ)، پرایمینگ با نیترات پتاسیم، کلرید پتاسیم و کلرید سدیم بود.

یافته‌ها: نتایج تجزیه واریانس داده‌ها نشان داد شوری بر تمام صفات‌های مورد مطالعه تأثیر معنی‌داری داشت. بیش‌ترین درصد جوانه زنی با ۹۷/۵۸ درصد در شوری با سطح پایین بدست آمد. بیش‌ترین بیوماس گیاهی را هم همین تیمار با میانگین ۵۵/۲۶ گرم دارا بود.

بحث: پرایمینگ بذر به غیر از تعداد برگ، قطر ساقه و زمان لازم برای سبز شدن بر بقیه صفات‌های مورد مطالعه تأثیر معنی‌داری داشت. بیش‌ترین درصد جوانه زنی با ۸۸/۱۱ در تیمار نیترات پتاسیم حاصل شد. این تیمار هم‌چنین با میانگین ۴۳/۹۲ گرم دارای بیش‌ترین وزن خشک گیاهی بود. اثر متقابل شوری در پرایمینگ بر روی صفات تأثیر معنی‌داری نداشت.

نتیجه‌گیری: با توجه به نتایج به دست آمده کشت خیار در مناطقی که آب آبیاری آن شور است توصیه نمی‌شود.

واژه‌های کلیدی: پرایمینگ، تنش شوری، جوانه زنی، خیار

مقدمه

موجودیت رفتار، پراکنش، رشد و عملکرد گیاهان تأثیر به سزایی دارند. از آن جایی که بیش‌تر گونه‌های زراعی حساس به شوری می‌باشند (۱۰). بررسی اثرهای شوری روی فرایندهای متابولیکی و فیزیولوژیکی کار پیچیده و سختی است زیرا که پاسخ گیاهان به شوری و سطوح آن‌ها به ژنوتیپ گیاهی و مرحله رشد آن‌ها مربوط می‌باشد (۱۲). اثرهای زیان آور شوری بالا گیاهان را می‌توان در سطح کل گیاه، مثل مرگ گیاه و یا کاهش محصول مشاهده نمود (۱۱).

تاکنون دانشمندان کوشش فراوانی در جهت کمک به ارتقای جوانه زنی در شرایط مزرع‌ای مصروف داشته‌اند که حاصل این امر ایجاد ارقام جدید، گیاهان تراریخته، مدیریت زراعی خاص و..... می‌باشد که هریک به نوبه خود در راه نیل به این هدف نقش برجسته‌ای داشته‌اند. یکی از دستاوردها نیز پیشنهاد استفاده از مدیریتی تحت عنوان تیمارهای پیش از کاشت بذر بوده است (۱۷). کاربرد این روش که به صورت

به عقیده تانگ (۱۸) مهم‌ترین تنش‌های غیر زنده محدود کننده تولید در سطح دنیا، شوری خاک می‌باشد. شوری عامل مهمی است که تولید محصول و ادامه کشت و کار را در بسیاری از مناطق جهان به دلیل کاهش قابلیت تولید و حاصل‌خیزی خاک به مخاطره افکنده است، شوری آب یا خاک از جمله عوامل تنش‌زای محیطی می‌باشد که علاوه بر اختلال و کاهش قابلیت جذب آب توسط ریشه، گیاهان را از تغذیه‌ای و فرایندهای متابولیکی دچار مشکل می‌نمایند و در

نویسنده مسئول :

گروه کشاورزی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد خوی، خوی، ایران

پست الکترونیکی: fnejatzadeh@yahoo.com

تاریخ دریافت: ۱۳۹۲/۴/۱۴

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۶/۳/۷

حاضر در راستای استفاده از تکنولوژی آماده سازی بذر برای افزایش مقاومت به تنش های محیطی و به منظور بررسی تأثیر پرایمینگ بذر بر تعدیل اثر شوری بر جوانه زنی و رشد اولیه خیار اجرا گردید.

روش کار

تحقیق حاضر با عنوان تأثیر تیمارهای پیش از کاشت بذر بر جوانه زنی و رشد گیاهچه خیار در سطوح مختلف شوری حاصل از کلرید سدیم در پاییز سال ۱۳۹۳ در آزمایشگاه و گلخانه جهاد کشاورزی شهرستان زاهدان در استان سیستان و بلوچستان در دو مرحله انجام شد. مرحله اول آزمایش به صورت فاکتوریل دو عاملی در قالب طرح به طور کامل تصادفی با ۳ تکرار اجرا گردید. فاکتور اول شامل چهار نوع پیش تیمار بذری (نیترات پتاسیم با غلظت ۲/۵٪، کلرید پتاسیم با غلظت ۲٪، کلرید سدیم با غلظت ۱٪ و آب مقطر به عنوان شاهد) و فاکتور دوم سطوح مختلف شوری شامل EC ۲، ۴ و ۶ میلی موس بر سانتی متر مربع بود که با استفاده از کلرید سدیم ایجاد گردید. در مرحله اول تعداد ۴۸۰۰ عدد بذر اصلاح شده خیار رقم نیاگارا را در تیمارهای مشخص خود به مدت ۸ ساعت خیس کرده و بعد از خشک شدن در محیط آزمایشگاه به مدت ۲۴ ساعت، بذور پیش تیمار شده در داخل پتريدیش های که از قبل تهیه شده و با محلول هیپوکلریت سدیم ضد عفونی شده بودند کشت شدند. برای آماده سازی پتريدیش ها ابتدا یک عدد کاغذ صافی واتمن در ته پتريدیش قرار داده و پس از چیدن ۱۰۰ عدد بذر در آن و اعمال تیمارهای شوری به منظور مرطوب نگه داشتن بذرها یک عدد کاغذ صافی واتمن نیز روی آن قرار داده شد و سپس درب پتريدیش ها بسته شد. این مرحله آزمایش به مدت ۸ روز به طول انجامید و در طول این مدت بذور با تیمارهای آب شور مربوطه آبیاری شدند و در هر بار مصرف آب حدود ۲ سی سی از آب محلول نمکی استفاده شد. ۲۴ ساعت پس از کشت و نیز در پایان هر روز در وقت معین تعداد بذور جوانه زده شمارش و یادداشت گردیدند. سپس بذورهای که به اندازه ۲ میلی متر جوانه زده بودند را از هر تکرار ۱۰ عدد به صورت تصادفی انتخاب کرده و وارد ظرف های مخصوص که با کاغذ صافی پوشانده شده بود برای ادامه رشد و اندازه گیری شاخص های مربوطه قرار داده شد. بذور جوانه زده طوری قرار داده شد تا ساقه چه به سمت بالا و ریشه چه به سمت پایین و در امتداد عرض ظرف یک بار مصرف رشد کنند. سپس تیمارهای شوری اعمال گردید. مقدار آب شور مصرفی در حدی بود که فقط کاغذ صافی را مرطوب نگه دارد. این مرحله نیز ۸ روز طول کشید. کلیه اعمال یاد

تخصصی پرایمینگ نامیده می شود، به ویژه در خلال دهه ۹۰ میلادی گسترش چشم گیری داشت به طوری که در حال حاضر در بسیاری از نقاط دنیا از تکنیک های مربوط به پرایمینگ به صورت تجاری استفاده می گردد.

خیار با نام علمی *Cucumis sativus* از خانواده کدوئیان می باشد. به احتمال قوی خیار بومی آسیا و آفریقا است و هزاران سال کاشت می گردیده است. شواهد موجود نشان می دهد که کاشت خیار در قسمت غربی آسیا در سه هزار سال پیش انجام می گرفته است (۸). با توجه به این که این گیاه حدود ۹۶ تا ۹۷ درصد آب دارد ولی به علت وفور ویتامین، املاح معدنی و اسیدهای آلی آن در تغذیه مدرن امروزی از اهمیت ویژه ای برخوردار است. از نظر اقتصادی خیار در بین سبزی های مهم مقام چهارم را بعد از گوجه فرنگی، کلم پیچ و پیاز داراست (۸). تکنیک پرایمینگ بذر را می توان شامل تیمارهایی دانست که با تأثیر بر وضعیت متابولیکی، بیوشیمیایی و آنزیمی بذر، قدرت آن را در راستای ایفای بهتر وظایف زیستی خود که در رأس آن ها جوانه زنی و استقرار نباتی می باشد بالا می برند (۱۴). به عبارت دیگر روش های موسوم به پرایمینگ بذر باید بتوانند بذور در حال استراحت را قبل از قرار گرفتن در بستر بذر تحت تحریک مثبت فیزیولوژیکی و بیوشیمیایی قرار دهند (۱۱). برخی از دانشمندان پرایمینگ بذر را القای شروع فرآیند جوانه زنی و متوقف سازی مجدد آن به منظور جلوگیری از خروج ریشه چه می دانند (۱۴).

پس از قرار گرفتن بذر در بستر خود اولین گام جهت جوانه زنی جذب آب می باشد. در عمل به ویژه در مناطقی که دارای اقلیم نامناسب و یا خاک هایی با حاصلخیزی کم می باشند گاهی بذر مدت زمانی بسیار طولانی را صرف دریافت آب از محیط پیرامون خود می کند که این امر جوانه زنی را با تأخیر مواجه می سازد (۱۴).

در بذور پرایم شده رشد جنین به علت آمادگی شرایط لازم بیوشیمیایی و متابولیکی بذر، در مقایسه با بذور تیمار نشده بسیار سریع تر می باشد. همین طور ترمیم برخی آسیب های موجود در ساختار اندامک های بذر که ممکن است در مدت انبارداری به وجود آمده باشند. در بذوری که تحت تیمارهای پیش از کشت بذر قرار گرفته اند مشاهده شده است. مهم ترین مصداق این مسأله ترمیم غشای سیتوپلاسمی می باشد (۱۵). با توجه به بررسی های انجام شده، چنان چه بتوان با روش پرایمینگ جوانه زنی بذور را در شرایط تنش بهبود بخشید، می توان شاهد افزایش قدرت اولیه بذور، افزایش درصد و سرعت سبز شدن بذر و در نهایت افزایش عملکرد بود. بنابراین تحقیق

شده با لوازم کامل ضدعفونی شده با الکل انجام گرفت تا از لحاظ باکتری و قارچی هیچ گونه آلودگی نداشته باشند. در این آزمایش جوانه های بدون ریشه چه و جوانه های با ریشه چه کمتر از ۲ میلی متر و همچنین جوانه های فاسد شده، جوانه یا ساقه چه فاسد یا فساد یافتگی در حد فاصل آندوسپرم و گیاهک به عنوان جوانه های غیر عادی محسوب شده و شمارش نشدند. صفت های مورد بررسی شامل طول ریشه چه و ساقه چه، وزن خشک ریشه چه و ساقه چه، درصد جوانه زنی، میانگین زمان جوانه زنی، اندازه گیری زمان لازم برای ۵۰٪ جوانه زنی و وزن خشک زیست توده (بیوماس) و در بخش گلخانه ای آزمایش، برای اندازه گیری رشد اولیه، بذور پرایمینگ شده باز با سه سطح شوری یاد شده در بخش آزمایشگاهی آبیاری شدند. کشت بذور در گلدان های نایلونی به طول ۳۰ سانتی متر و قطر داخلی ۱۸ سانتی متر با خاکی که مخلوطی از ۱/۲ خاک زراعی، ۱/۴ ماسه و ۱/۴ کود دامی بود پر شدند و بعد از صاف کردن سطح گلدان بذور پرایمینگ شده به همراه شاهد در عمق ۳-۴ سانتی متری کشت شدند و از همان ابتدای کار آبیاری با تیمارهای شوری مورد نظر انجام گرفت. آبیاری هر سه الی ۴ روز یکبار انجام شد و در طول دوره رشد صفت ها زمان لازم برای ۵۰ درصد سبز شدن محصول، طول بوته های گیاه چه، تعداد برگ در بوته، قطر ساقه و وزن خشک اندام های هوایی اندازه گرفته شد. محاسبه های آماری با استفاده از نرم افزار MSTAT-C انجام شد. مقایسه میانگین صفت ها با استفاده از آزمون چند دامنه ای دانکن در سطح احتمال ۵٪ انجام شد.

یافته ها

بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار پرایمینگ و شوری در سطح احتمال ۱ درصد بر درصد جوانه زنی معنی دار شد (جدول ۱-۳). بیشترین درصد جوانه زنی با میانگین ۹۷/۵۸ درصد مربوط به تیمار شوری ۲ میلی موس بر سانتی متر بود و کمترین میزان جوانه زنی با ۷۳/۵ درصد در شوری ۶ میلی موس بر سانتی متر به دست آمد (جدول ۲-۳). در تیمارهای پرایمینگ بیشترین درصد جوانه زنی را تیمار نیترات پتاسیم با میانگین ۸۸/۱۱ درصد به خود اختصاص داد که اختلاف آماری معنی داری با تیمارهای پرایمینگ با کلرید پتاسیم و کلرید سدیم نداشت (جدول ۱-۳) و هر سه تیمار در گروه آماری a قرار گرفتند و کمترین مقدار نیز مربوط به تیمار شاهد با میانگین ۸۳/۵۵ بود (جدول ۲-۳). بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار پرایمینگ و شوری در سطح احتمال ۱ درصد روی درصد بذور جوانه زده غیر نرمال معنی-

دار شد (جدول ۳-۱). بیشترین درصد بذور جوانه زده غیر نرمال مربوط به تیمار شوری ۶ میلی موس بر سانتی متر بود و با میانگین ۶/۴۷ درصد در گروه a قرار گرفت و کمترین میزان با میانگین ۲/۴۷ درصد مربوط به تیمار شوری ۲ میلی موس بر سانتی متر بود (جدول ۲-۳). در تیمارهای پرایمینگ بیشترین درصد بذور جوانه زده غیر نرمال را تیمار عدم پرایمینگ (شاهد) با میانگین ۵/۹۶ درصد به خود اختصاص داد و در گروه آماری a قرار گرفت و کمترین مقدار نیز مربوط به تیمار پرایمینگ با نیترات پتاسیم با میانگین ۳/۴۸ درصد بود هر چند که با دو تیمار پرایمینگ با کلرید پتاسیم و کلرید سدیم اختلاف آماری معنی داری نداشت (جدول ۲-۳). بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار شوری در سطح احتمال ۱ درصد و پرایمینگ در سطح ۵ درصد بر طول ساقه چه معنی دار شد (جدول ۱-۳). بیشترین طول ساقه چه مربوط به تیمار شوری ۲ میلی موس بود که با میانگین ۱۰۲/۸ میلی متر در گروه a قرار گرفت و کمترین میزان با میانگین ۲۹/۸ میلی متر مربوط به شوری ۶ میلی موس بر سانتی متر بود که در گروه c قرار گرفت (جدول ۲-۳). در تیمارهای پرایمینگ بذور بیشترین طول ساقه چه را تیمار پرایمینگ با نیترات پتاسیم به خود اختصاص داد و با میانگین ۶۷/۶ میلی متر در بالاترین گروه آماری قرار گرفت و کمترین طول ساقه چه با میانگین ۵۳/۶ میلی متر در تیمار شاهد حاصل شد و در گروه آماری b جای گرفت (جدول ۲-۳). بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار شوری در سطح احتمال ۱ درصد بر طول ریشه چه معنی دار شد (جدول ۳-۱). بیشترین طول ریشه چه را تیمار شوری ۲ میلی موس بر سانتی متر به خود اختصاص داد و با میانگین عددی ۱۱۸/۶ میلی متر در گروه آماری a قرار گرفت و کمترین مقدار نیز مربوط به تیمار شوری ۶ میلی موس بود که با ۳۵/۱ میلی متر در گروه آماری c قرار گرفت (جدول ۱-۳). بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار شوری در سطح احتمال ۱ درصد و پرایمینگ در سطح ۵ درصد بر وزن خشک ساقه چه معنی دار شد (جدول ۱-۳). بیشترین وزن خشک ساقه چه مربوط به تیمار شوری ۲ میلی موس بر سانتی متر بود که با میانگین ۳۶/۴۶ میلی گرم در گروه آماری برتر جای گرفت در حالی که کمترین میزان وزن خشک ساقه چه با ۱۲/۶۹ میلی گرم مربوط به تیمار شوری ۶ میلی موس بر سانتی متر بود و در گروه آماری c قرار گرفت (جدول ۱-۳). در تیمارهای پرایمینگ بذور همه تیمارهای پرایمینگ شده نسبت به تیمار شاهد از وزن خشک ساقه بیشتری برخوردار بوده و همه

تیمارهای یاد شده در یک گروه آماری قرار گرفتند هر چند که تیمار پرایمینگ با نیترات پتاسیم با میانگین $24/54$ میلی گرم از برتری نسبی برخوردار بود. در این بین تیمار شاهد با میانگین $19/99$ میلی گرم در گروه آماری b جای گرفت (جدول ۳-۱). بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار پرایمینگ و شوری در سطح احتمال ۱ درصد بر وزن خشک ریشه چه معنی دار شد (جدول ۳-۱). در بین سطوح مختلف شوری بیشترین وزن خشک ریشه چه مربوط به تیمار شوری ۲ میلی موس بر سانتی متر بود به طوری که با میانگین $19/24$ میلی گرم در گروه آماری a جای گرفت و کمترین مقدار وزن خشک ریشه چه نیز با میانگین $9/92$ گرم در تیمار شوری ۶ میلی موس حاصل شد (جدول ۳-۱). در تیمارهای پرایمینگ بیشترین وزن خشک ریشه چه را تیمار پرایمینگ با نیترات پتاسیم نشان داد و با میانگین $13/82$ میلی گرم در گروه آماری a قرار گرفت هر چند که با تیمار پرایمینگ با کلرید پتاسیم اختلاف آماری معنی داری نداشت. کمترین وزن خشک ریشه چه نیز با $11/12$ میلی گرم در تیمار شاهد که هیچ پرایمینگ روی بذور اعمال نشده بود حاصل شد و این تیمار در گروه آماری c جای گرفت (جدول ۳-۲). نتایج آزمایش های گلخانه ای نشان داد که شوری در سطح احتمال ۱ درصد بر ارتفاع بوته تأثیر معنی داری داشت. پرایمینگ بذور نیز تأثیر معنی داری در سطح ۵ درصد بر ارتفاع بوته داشت (جدول ۳-۱). در تیمارهای شوری بیشترین ارتفاع بوته را تیمار شوری با هدایت الکتریکی ۲ میلی موس بر سانتی متر با میانگین $141/83$ به خود اختصاص داد و در گروه آماری a قرار گرفت و کمترین مقدار نیز مربوط به تیمار شوری ۶ میلی موس بود به طوری که با میانگین $47/72$ سانتی متر در گروه آماری c جای گرفت (جدول ۳-۲). بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار شوری در سطح احتمال ۱ درصد روی تعداد برگ معنی دار شد ولی پرایمینگ تأثیر معنی داری بر این صفت نداشت (جدول ۳-۱). بیشترین تعداد برگ با $9/0$ عدد برگ مربوط به تیمار شوری تیمار شوری ۲ میلی موس بر سانتی متر بود و کمترین میزان با $5/0$ برگ از تیمار شوری ۶ میلی موس بر سانتی متر به دست آمد و با افزایش میزان نمک در آب آبیاری به شدت از تعداد برگ کاسته شد (جدول ۳-۲). نتایج تجزیه واریانس داده ها نشان داد که از دو تیمار مورد مطالعه فقط شوری بر قطر ساقه خیار تأثیر معنی دار گذاشت (جدول ۳-۱). مقایسه میانگین انجام شده نشان داد بیشترین قطر ساقه با میانگین $6/87$ میلی متر در پایین ترین سطح شوری مشاهده شد و با افزایش شوری و رسیدن به

۶ میلی موس بر سانتی متر از قطر ساقه خیار کاسته و به $4/92$ میلی متر رسید (جدول ۳-۲). بر اساس نتایج تجزیه واریانس داده ها تأثیر تیمار شوری در سطح احتمال ۱ درصد و پرایمینگ در سطح ۵ درصد بر بیوماس گیاه معنی دار شد (جدول ۳-۱). در تیمارهای شوری بیشترین وزن خشک گیاه را تیمار شوری ۲ میلی موس بر سانتی متر با میانگین $55/26$ گرم به خود اختصاص داد و در گروه آماری a قرار گرفت و کمترین مقدار نیز مربوط به تیمار شوری ۶ میلی موس بر سانتی متر بود و با میانگین $25/84$ در گروه c قرار گرفت (جدول ۳-۲). در بین تیمارهای پرایمینگ نیز بیشترین بیوماس با میانگین $43/92$ در تیمار نیترات پتاسیم حاصل شد هر چند که با دو تیمار پرایمینگ با کلرید پتاسیم و کلرید سدیم این تفاوت معنی دار نبود. تیمار عدم پرایمینگ بذر با میانگین $39/28$ گرم دارای کمترین بیوماس در این بین بود (جدول ۳-۲). شوری تأثیر معنی داری در سطح ۱ درصد بر این صفت داشت (جدول ۳-۱). بیشترین زمان لازم برای سبز شدن را تیمار شوری ۶ میلی موس بر سانتی متر با میانگین $5/92$ روز به خود اختصاص داد و کمترین زمان لازم برای سبز شدن را تیمار شوری ۲ میلی موس با میانگین $7/5$ روز را داشت که در گروه c جای گرفت.

بحث

علت افزایش درصد جوانه زنی در بذوری که تیمار شده بودند می تواند در اثر افزایش فعالیت آنزیم های تجزیه کننده مانند آلفا - آمیلاز، افزایش سنتز RNA و DNA و ... باشد (۵). در بذور تیمار شده، عملکرد و ساختار غشاء سلولی در مقایسه با بذوری که تحت تیمار قرار نگرفته اند در وضعیت بهتری می باشد. به طوری که تراوش متابولیت های درون سلولی از غشاء بذور تیمار شده کمتر است و به دنبال آن هدایت الکتریکی عصاره این بذور نیز کمتر می باشد.

شوری با ایجاد سه عامل اصلی شامل کاهش پتانسیل اسمزی محلول، تولید یون های سمی و تغییر در تعادل عناصر غذایی، جوانه زنی گیاه را کاهش می دهد. غلظت نمک و یون های تشکیل دهنده محلول، فاکتورهای اساسی در کاهش درصد جوانه زنی هستند. در غلظت های متوسط یا کم، کاهش پتانسیل اسمزی عامل محدود کننده جوانه زنی است، ولی در غلظت های بالا سمیت یونی و در ادامه آن با افزایش جذب یون ها، به خصوص کلورسیدیم، عدم تعادل بین عناصر غذایی از عوامل مهم ایجاد اختلال و کاهش درصد جوانه زنی محسوب می شوند (۴). قربانی و همکاران (۹) نشان دادند که افزایش

کاهش ارتفاع گیاه و مساحت سطح برگ های گیاه در شرایط شور گزارش شد (۱۶).

هریس (۱۰) کاهش تعداد برگ گیاه در اثر تنش شوری را گزارش نموده و اظهار داشته اند که دلیل این کاهش، تلفیق اثرهای تنش اسمزی با اثر سمیت یونی و تغییر غلظت عناصر غذایی ناشی از نمک موجود در محلول خاک است. افزایش قطر ساقه می تواند به معنی افزایش دستجات چوب و آبکش هم تلقی شود. داشتن قطر ساقه بیش تر در گیاهانی هم چون خیار شاید به معنی انتقال حجم بیش تری از شیر خام و پرورده باشد که در این صورت می تواند در رسیدن به رشد بیش تر، توسعه سطح برگ و تولید بیش تر محصول و میوه بیش تر تلقی شود. شوری با اثرهای یونی ویژه و به خصوص بازدارندگی یون سدیم و نیز کاهش فشار اسمزی در رشد و تقسیم سلول های مریستمی نقش منفی ایجاد و از این طریق باعث کاهش رشد رویشی می شود (۱۰).

با توجه به کاهش قطر ساقه، ارتفاع بوته و تعداد برگ خیار در تیمار شوری بالا، افت شدید بیوماس گیاهی در این تیمار دور از دسترس نبود. الماسی (۱) در کتان روغنی نیز چنین شرایطی را تجربه کرد و مشاهده کرد با افزایش غلظت املاح در آب آبیاری از بیوماس گیاهی به شدت کاسته می شود. چیچک خواه (۲) و عالیپور (۳) در دو گیاه کنجد و ذرت نتایج مشابهی مشاهده کردند. آن ها دلیل افت بیوماس را با پیشرفت در سطح شوری را اثرهای یونی و تنش اسمزی حاصل از شوری دانستند که بر اجزای عملکرد گیاه به خصوص توسعه سطح برگ ها تأثیر می گذارد.

نتیجه گیری

نتایج این آزمایش نشان داد شوری با تأثیر منفی بر درصد جوانه زنی، میانگین روز برای جوانه زنی، درصد بذور نرمال جوانه زده، طول ساقه چه، طول ریشه چه، وزن خشک ساقه چه، وزن خشک ریشه چه، و نیز طول بوته، قطر ساقه، تعداد برگ در بوته، و زمان لازم برای سبز شدن خیار تأثیر منفی گذاشت. پرایمینگ بذور به خصوص با ماده نیترا ت پتاسیم توانست بسیاری از صفات های مورد مطالعه را تعدیل کند و به عنوان یک راه کار در جهت کاهش تنش شوری خیار مطرح شود.

سپاسگزاری

از معاونت تحقیقات و فناوری اداره جهاد کشاورزی شهرستان زاهدان برای تأمین منابع مالی این پروژه تشکر و قدردانی می شود.

تنش شوری، سبب کاهش درصد جوانه زنی، سرعت و یکنواختی جوانه زنی شد. جوانه زنی سریع و در کوتاه ترین بازه زمانی یکی از اهداف به زراعی و مورد نظر کشاورزان می باشد چرا که بذوری که سریع تر جوانه می زنند هم استقرار بهتری از نظر گیاه چه ها خواهند داشت و هم کم تر تحت هجوم آفات و بیماری قرار می گیرند. در این بررسی شوری این دوره زمانی را طولانی تر کرد. در بذور پرایمینگ شده پاره ای تغییرهای متابولیکی و بیوشیمیایی به نفع جوانه زنی تحقق می یابد. برای مثال در این بذور بخشی از پروتئین ها و کربوهیدرات ها در اثر آنزیم ها و واکنش های هیدرولیز کننده شکسته شده و آماده شرکت در فرآیند جوانه زنی می شوند. این مسأله می تواند عاملی برای تسریع جوانه زنی و کاهش متوسط زمان جوانه زنی باشد (۷). تأثیرهای مفید پرایمینگ بر روی جوانه زنی ممکن است به افزایش فعالیت آنزیم اندوبتامناز مربوط باشد که باعث تضعیف دیواره سلولی و بهبود ظهور ریشه چه می شود. شیوه های مختلف پرایمینگ باعث افزایش فعالیت آنزیم های هیدرولیزی شده، به علت قابلیت دسترسی آسان گیاهک به مواد غذایی در طول جوانه زنی، بذورهای پرایمینگ شده، بهتر قادر به کامل کردن فرآیند جوانه زنی در زمان کوتاه تر می شوند (۱۳). آوالبایف و همکاران (۶) رشد گیاهچه های گندم را تحت شرایط شوری در گلخانه بررسی کردند و اظهار داشتند که با افزایش سطوح شوری درصد جوانه زنی با کاهش معنی داری روبرو می شود و در نتیجه بذور جوانه زده غیر نرمال افزایش پیدا می کند. هم چنین تنش شوری باعث کاهش سرعت تقسیم سلول های مریستم ریشه شده و برخی بذور تولید جوانه های غیر طبیعی می کنند. در گیاهچه حاصل از جوانه زنی بذور پرایمینگ شده خیار، طول ریشه چه و ساقه چه افزایش نشان داد علاوه بر این سرعت رشد و توسعه ریشه در گیاهان حاصل از بذور خیار بیش تر می باشد. به طوری که تقسیمات سلولی در کلاهک ریشه در این شرایط شدت بیش تری داشته و این مساله در کنار جذب بهتر آب و مواد غذایی سبب بهبود استقرار این گیاهان می گردد. این موضوع در ارتباط با ریشه های گوجه فرنگی، ذرت و برنج به اثبات رسیده است (۱۱). افزایش وزن خشک ساقه چه و ریشه چه خیار در اثر اعمال پیش تیمارها می تواند به دلیل استقرار بهتر و سریع تر گیاه به دلیل جوانه زنی زودتر باشد. تحت این شرایط بهره برداری بهینه گیاه از یک سو و در عین حال مدت زمان طولانی تر استفاده از نهاده های محیطی توسط گیاه حاصل از سوی دیگر، افزایش بیوماس در اندام های مختلف گیاه می شود (۲). در بررسی تأثیر شوری بر گیاه برنج،

جدول ۳-۱- تجزیه واریانس صفات مورد مطالعه

میانگین مربعات										
منابع تغییر	درجه آزادی	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات
شوری	۲	۱۷۷۷/۰۲۸ ^{ns}	۲۵/۱۹۴ ^{ns}	۲۱۰/۳۷۸ ^{ns}	۱۶۶/۳۰۴ ^{ns}	۵۳۳/۴۷۰ ^{ns}	۱۷۸۸/۲۷۸ ^{ns}	۴۹/۴۵۳ ^{ns}	۱/۰۳ ^{ns}	۲۷۴۸۸
پرایمینگ	۳	۳۷/۸۵۲ ^{ns}	۰/۹۹۷ ^{ns}	۸/۴۴۸ ^{ns}	۳/۲۲۹ ^{ns}	۱۲/۶۵۸ ^{ns}	۳۷/۰۷۱ ^{ns}	۱۱/۷۳۳ ^{ns}	۴۰۹/۱۱ ^{ns}	۱/۰۷۴ ^{ns}
شوری* پرایمینگ	۶	۷/۸۸۰ ^{ns}	۰/۳۵۲ ^{ns}	۰/۷۱۵ ^{ns}	۰/۳۲۷ ^{ns}	۱/۶۴۰ ^{ns}	۴/۷۶۷ ^{ns}	۳/۴۴۲ ^{ns}	۳۰/۰۳ ^{ns}	۰/۰۷۴ ^{ns}
خطا	۲۴	۷/۳۳۳	۰/۱۸۳	۰/۷۹۰	۱/۰۱۴	۱/۳۲۰	۹/۸۵۱	۱/۴۸۱	۱۰۵/۴۲	۰/۹۱۷
ضریب تغییرات		۳/۱۳	۱۱/۵۴	۱۱/۸۵	۱۶/۲۳	۹/۰۱	۱۳/۶۷	۲۸/۵۴	۱۰/۲۶	۱۳/۵۷

*** و ns به ترتیب معنی دار در سطح احتمال ۱٪ و ۵٪ و غیر معنی دار

جدول ۳-۲ مقایسه میانگین صفات مورد مطالعه تحت تأثیر تیمارهای آزمایشی

میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات
میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات	میانگین مربعات
شوری	۹۷/۵۸ a	۲/۱۱ c	۱۱/۸۶ a	۱۰/۲۷ a	۱۹/۲۴ a
	۸۸/۵۸ b	۴/۰۸ b	۷/۱۳ b	۵/۳۷ b	۱۳/۱۱ b
	۷۳/۵۰ c	۴/۹۳ a	۳/۵۱ c	۲/۹۷ c	۵/۲۰ c
LSD (%)	۲/۲۸۲	۰/۳۶	۰/۸۶۵	۰/۸۵۹	۰/۹۶۸
پرایمینگ	۸۳/۵۵ b	۴/۱۹ a	۶/۲۱ c	۵/۳۶ b	۱۱/۱۲ c
	۸۸/۲۲ a	۳/۴۷ b	۸/۳۶ a	۶/۷۶ a	۱۳/۸۲ a
	۸۷/۵۶ a	۳/۵۹ b	۸/۱۲ ab	۶/۴۱ a	۱۳/۳۸ ab
	۸۷/۰ a	۳/۶۰ b	۷/۳۱ b	۶/۳۰ ab	۱۲/۷۰ b
LSD (%)	۳/۲۶	۰/۴۱۶۲	۰/۸۶۵	۰/۹۹۲	۱/۱۱۸

اعداد هر ستون که دارای حرف مشترک هستند تفاوت معنی داری در سطح احتمال ۵٪ ندارند

منابع

۱. الماسی س ۱۳۹۱. تأثیر پرایمینگ بذر بر تعدیل تأثیر تنش شوری در بذرک، پایان نامه کارشناسی ارشد تکنولوژی بذر، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوی، ۱۰۵ صفحه.
۲. چیچک خواه ا ۱۳۹۱. تأثیر پرایمینگ بذر بر تعدیل تنش شوری در کنجد، پایان نامه کارشناسی ارشد تکنولوژی بذر، دانشگاه آزاد اسلامی خوی، ۸۶ صفحه.
۳. عالیپور ر ۱۳۹۰. تأثیر نیتروژن و پتاسیم بر شاخص های رشد ذرت در شرایط تنش شوری، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته زراعت، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوی. ۹۰ صفحه.
۴. مقتولی م، چائیچی م ر، بررسی اثرشوری و نوع نمک بر جوانه زنی و رشد اولیه سورگوم، مجله علوم کشاورزی ومنابع طبیعی گرگان، ۱۳۸۷، شماره ۴، صفحات ۴۰-۳۳.
5. Afzal A, Aslam N, Mahmood F, Hameed A, Irfan S, Ahmed G. Enhancement of germination and emergence of canola seeds by different priming Techniques. Cadern de pesquisa Bio, 2004. 16(1): p. 19-34.
6. Avalbaev AM, Bezhorkov MV, Kildibekova AR, Fatkutdinova RA. Wheat Germagglutinin Restores Cell Division and Growth of Wheat Seedlings under Salinity. Bulb. J. Plant Physiol, 2009.p. 257-263.
7. Barsa SMA, Pannu IA, Afzal I. Evaluation of seedling vigor of hydro and matriprimedwheat(*Triticum aestivum* L.) seeds. Inter. J. Agric.and Biol, 2003. 5(2):p. 121-123.
8. Food and Agricultural Organization, FAOSTAT. 2014. Retrieved 9 September 2015.
9. Ghorbani MH, Soltani A, Amiri S. The effect of salinity and seed size onresponse of wheat germination and seedling growth. J. Agric. Sci. Natur. Resour, 2008. 14(6): p. 44-52.
10. Harris D. On-farm seed priming reduces risk and increases yield in tropical crops. Seed Sci. Res, 2004. 23: p. 17-26.
11. Khan M, Ungar IA. Germination of salt tolerant shrub Suaeda fruticosa fromPakistan: salinity and temperature responses. Seed Sci. Technol, 2000. 26: p. 657-667.
12. Murugu FS, Chiduzo C, Nyamugafata P, Clark LJ, Whalley WR, Finch-Savage W. Effects of on-farm seed priming on consecutive daily sowing occasions on the emergence and growth of maize in semi-arid Zembabwe. Field Crops Res, 2004. 33: p. 1-7.
13. Nonami H, Tanimoto K, Tabuchi A, Fukwjama T, Hashimoto Y. Saltstress under hydroponic conditions causeschanges in cell wall extension during growth.Seed Sci. Res, 2005. 396: p. 91-98.
14. Pula Kumar M, Shahidul Haque D, Abdul Karim M. Effects of GA and IAA and their Frequency of Application on Morphology, Yield Contributing Characters and Yield of Soybean. Pakistan J. Agro, 2002. 1(4): p. 119-122.
15. Saha R, Mandal AK, Basu RN. Physiology of seed invigoration treatments in soybean (Glycin max L.). Seed Sci. &Technol, 2000. 18: p. 269-276.
16. Singh KB, Reddy MV. Resistance to six races of Ascochyta rabiei in the worldgerm plasm collection of chickpea. Crop Sci, 2003. 33: p. 186-189.
17. Subedi KD, Ma BI. Seed priming does not improve corn yield in a humid temperate environment. 218.-Agron J, 2005. 97: p. 211
18. Tang W, Qingfa WU. Effect of sowing density and fertilizer application on hybrid Carly rice cultivar. Zhegiang Nongue Kexue, 2008. 6: p. 269-273.

